

[Arne Bjerregaard.]

ringsbestemmelserne på; men derfra og til at tilslutte sig en mistillid til samme minister er der så sandelig et spring. Det er, som om fremskridtspartiet og især hr. Erlendsson kun har tillid til sig selv, som om han har tillid til, at han kunne rejse rundt i alle EF-landene, til Norge, til østlandene og sige: værsgo, I har at lade være med at give subsidier. Det er det eneste, man fra fremskridtspartiet har i posen, det kan jeg forsikre alle om. Det har vi jo hørt gang på gang, at det er det eneste, man ønsker at sige: værsgo, I andre må ikke give noget. Som om man havde denne magtfuldkommenhed i dette land! Men hvis hr. Erlendsson eller fremskridtspartiet mener, at de har denne magt, at de kan forandre de forskellige landes indstilling til nationale støtteordninger, så vil jeg i grunden anbefale, at vi ansatte en af disse til at ændre disse forhold. Jeg tror bare ikke, at det hjalp en disse. Derfor er vi nødt til at gå ind på det, som fremskridtspartiet ikke vil, hvis vi skal bevare fiskerflåden i fremtiden. Det er i stedet at sige: vel, de andre giver støtte til deres fiskerflåde; vi har ikke anden mulighed, hvis man skal komme over den akutte krise, end at sige: vel, vi må i al fald foretage os noget, så de ikke løber os over ende, så de bagefter grinende kan sige: vel, vores egentlige karteldannelse, eller hvad man vil sige, lykkedes. Vi fik fejlet den danske fiskerflåde af bordet. Det er skuespil, dette dagsordensforslag. Det er skuespil uden brød. Og når vi nu er ved fisk, så er det fiskeri uden madding, som her lægges frem, for hvad hjælper i den givne situation afskaffelse af indkomstskatten fiskeriet?

Lad mig så endelig til slut sige: selvfølgelig kan vi ikke stemme for denne dagsorden, som er stillet af fremskridtspartiet. Derimod vil vi selv med fremskridtspartiet være villige til at forhandle de problemer, som fiskeriet står i i øjeblikket.

Fuglsang (DKP):

Nu synes fiskernes blokader af en række havne ophævet. Men det betyder jo, sådan som debatten her i dag genspejler, ikke, at fiskernes problem er løst, og dermed heller ikke, at regeringens og folketingets ansvar over for fiskeriet som erhverv og over for

fiskerne er fjernet. Ingen af delene er tilfældet.

Der er også i dag sagt en del fordømmende ord om fiskernes blokade, for resten af de samme mennesker og med de samme motiver, som når det drejer sig om arbejdernes aktioner. Men i ingen af tilfældene tager man stilling til det, som dog burde være det afgørende: hvorfor henholdsvis fiskere og arbejdere handler, som de gør. Man bare fordømmer uden at tage hensyn til de opstillede krav berettigelse. Og dog må man erkende den krisesituation, som fiskerne for en overvejende del uden egen skyld befinder sig i. Det er jo derfor, de reagerer, som folk nu engang gør, når de føler grundlaget for deres eksistens skride under sig. Men for øvrigt, at sådanne aktioner ikke er helt spildt og forgæves, viser jo debatten i dag om fiskeriets forhold, som vel ellers næppe ville være blevet optaget på den måde, som det er sket.

Med hensyn til baggrunden for den situation, som fiskeriet befinder sig i, var det nok rimeligt, om de politikere, som for 3 år siden fik mange fiskere til at sige ja til fællesmarkedet, nu erkendte, at fiskerne ikke fik det harmoniske marked med de gode afsætningsmuligheder og de rimelige priser, som man dengang lokkede dem med. Man kom derimod — og det gjorde fiskeriet også — ind i et jungle-Europa med alles krig mod alle og, som vi har set, med de forskellige landes og regeringers foragt for aftaler og priser med hensyn til bl. a. nationale støtteordninger til deres eget lands fiskere. Jeg forstår i så henseende fiskernes skuffelse, som jeg forstår skuffelsen over en politik, som har medført, at man den ene dag ødelægger dele af deres fangst og kort tid efter forbyder dem at fiske.

Kommunisterne godkender fiskernes krav, for så vidt det drejer sig om ligestilling med andre landes fiskere og mindstepriser, der sikrer deres eksistens. Men dermed vil jeg ikke sige, at vi umiddelbart godkender alt i fiskernes aktioner. Æt er, at der naturligvis må tages stilling til fiskeriets øjeblikkelige situation. Noget andet er, at det må gøres på en sådan måde, at man også tager hensyn til fiskeriets fremtid. Som det før er sagt her i dag, så er havenes ressourcer jo ikke ubegrænsede, og det går ikke